

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **D. H.**, nar. ..., bytem D. N. 296, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016, čj. KUKHK-8337/DS/2016/Kj,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále také jen "správní orgán I. stupně") ze dne 27. 1. 2016, čj. OPD/10913-2016/kud 38605-2015/kud, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 17.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2.500,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení, v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a konkretizoval podklady pro zahájení řízení o přestupku v dané věci. Uvedl, že žalobce byl uznán vinným

z porušení z porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu [*řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem*]. Tím se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona [*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky*]. Tohoto přestupku se žalobce dopustil dne 31. 10. 2015 kolem 10:30 hodin, kdy řídil na pozemní komunikaci v ulici Palackého u domu čp. 855, v obci Dvůr Králové nad Labem, okr. Trutnov, osobní motorové vozidlo tovární značky Ford Mondeo, registrační značky ..., a kdy byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Pro důvodné podezření z požití alkoholických nápojů před nebo během jízdy, byl policistou vyzván k podrobení se dechové zkoušce. Na tuto výzvu se podrobil dechové zkoušce pomocí dechového analyzátoru ALCOTEST 7510 Dräger s negativním výsledkem. Pro důvodné podezření na užití jiné návykové látky, byl policistou vyzván k podrobení se vyšetření soupravou DrugWipe 5S s platnou expirační dobou. Provedená zkouška byla pozitivní na přítomnost látky Cannabis. Z tohoto důvodu byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologických materiálů, kterému se podrobil. Toxikologickým vyšetření krve bylo zjištěno, že byl ovlivněn látkou delta-9-THC Cannabis ve výši 20,60 ng/ml, přičemž práh positivity je 2 ng/ml. K užití jiné návykové látky uvedl, že užil 2 cigarety marihuany v době od 14:00 do 15:00 hod. dne 30. 10. 2015. Do oznámení o přestupku se nevyjádřil, pouze jej podepsal.

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že přestupek žalobce je ve spisovém materiálu doložen oznámením o přestupku, úředním záznamem o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy, poučením řidiče, fotografií testeru DrugWipe 5S se zjištěnou pozitivní reakcí na Cannabis a protokolem o lékařském a toxikologickém vyšetření osoby při podezření z ovlivnění návykovou látkou. V průběhu správního řízení nechal správní orgán I. stupně vypracovat znalecký posudek č. 1710 (524/2015) z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Z posudku dle žalovaného jednoznačně vyplynulo, že vzorek krve žalobce byl pozitivní na látku delta-9-THC, a to ve výši 20,60 ng/ml, což značně ovlivnilo jeho vnímání, koncentraci a pravděpodobně i orientaci v čase a prostoru a v kombinaci s řízením motorového vozidla bylo velmi společensky nebezpečné. Ze závěru znaleckého posudku dle žalovaného vyplynulo, že žalobce v době řízení motorového vozidla nebyl schopen bezpečně ovládat motorové vozidlo a byl nezpůsobilý k řízení motorového vozidla. V rámci dokazování byl předložen a vysvětlen i výpis z EKŘ – stav bodové hodnocení žalobce a dále skutečnost, že pro obdobný skutek byl řešen Obvodním soudem pro Prahu 2.

Dále se žalovaný zabýval znaky přestupku stanovenými zákonem a podal jeho definici dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a obecně rozebral formální a materiální znaky přestupku. Uvedl, že zákon o přestupcích jako celek v obecné rovině chrání

určitý výsek právem regulovaných právních vztahů, pro které je společný zájem na náležitém a řádném výkonu veřejné správy (obecný objekt). Oproti tomu ustanovení § 125c zákona o silničním provozu má za cíl zajistit dodržování právních předpisů vztahujících se k bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (druhový objekt) tak, jak jsou upraveny ve zvláštních právních předpisech, které však vlastní sankce nemají.

Žalovaný uzavřel, že přestupek byl náležitě zjištěn a zadokumentován a že ve spisovém materiálu je založen dostatek důkazů, které svědčí o vině žalobce a které tvoří logický řetězec. Uvedl, že jednání žalobce lze považovat za nedbalost nevědomou, neboť nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Poznamenal, že povinností správního orgánu je zjistit v každé fázi správního řízení skutečný stav věci a k tomu si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil žalobce, nese správní orgán. Postupuje přitom dle § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalovaný dospěl k závěru, že zavinění žalobce bylo náležitě zjištěno a zadokumentováno.

Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má za to, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Předně namítl, že ve věci došlo k nestandardní době projednání jeho odvolání, a to s ohledem na dobu, ve které žalovaný jako odvolací správní orgán rozhodl o zamítnutí odvolání. Podanému odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody. Žalovaný tak projednal odvolání v nepřiměřeně krátké lhůtě, když odvolání bylo orgánu I. stupně zasláno dne 29. 2. 2016 a žalovaný rozhodl o věci ve lhůtě 18 dní, kdy se navíc měl vyjadřovat k námitkám uvedeným v doplnění odvolání dne 29. 3. 2015. Žalobce je názoru, že žalovaný jednoznačně porušil ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobce měl nárok na důkladnější posouzení jeho odvolání. Žalobce uvedl, že s ohledem na fakt, že „obě výše zmíněná odvolání“ posuzovala stejná oprávněná úřední osoba, není vyloučeno, že odvolání žalobce nevěnovala dostatečnou pozornost a porušila tak ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu. Ze strany oprávněné úřední osoby, potažmo odvolacího správního orgánu tedy dle žalobce došlo k porušení již výše zmíněného § 7 odst. 1 správního řádu a dále došlo i k narušení jeho ústavních práv, konkrétně porušení ustanovení čl. 96 odst. 1 Ústavy České republiky, dle něhož všichni účastníci řízení mají před soudem rovné právo. Byť daná pasáž Ústavy pojednává o moci soudní, není důvod se domnívat, že by rovná práva mohla být upřena účastníkům v řízení konaném správním orgánem. Dále došlo s ohledem na ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu i k porušení čl. 1 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., dle něhož jsou lidé svobodní a rovní v důstojnosti i v právech,

základní práva a svobody jsou nezadatelná, nezcizitelná, nepromlčitelná a nezrušitelná. Dle žalobce oprávněná úřední osoba při rozhodování o jeho odvolání výše uvedené zákonné povinnosti porušila, neboť odvolání zamítla nepřiměřeně rychle v porovnání s běžnou praxí odvolacího správního orgánu.

V další žalobní námitce žalobce namítl, že se žalovaný se nezabýval skutečností, zda byl naplněn materiální znak přestupku, který je mu kladen za vinu. Žalovaný konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, že veřejným zájmem je, aby na pozemních komunikacích byla respektována pravidla ustavená zákonem o silničním provozu. Žalobce se však domnívá, že ne každé porušení pravidel musí být přestupkem a že je nutné vždy skutek vnímat v širších souvislostech a vzít v potaz další okolnosti, které mohly povahu jednání ovlivnit, zejména tedy možnost, zda mohl dotýčný svým jednáním kohokoli ohrozit. Žalobce má za to, že vzhledem k době, kdy ke spáchání předmětného skutku došlo, musela být možnost, že by svým jednáním kohokoli ohrozil, velmi nízká.

Žalobce dále namítl, že se správním orgánům nepodařilo prokázat ani formální znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Dle názoru žalobce nebyla v celém řízení prokázána skutečnost, že by řídil pod vlivem látky THC a nelze bezpečně prokázat ovlivnění v době řízení. Dle dostupných znaleckých posudků má uvedená látka vliv na reakce cca 2-8 hodin po jejím užití a žalobce opakovaně uvedl, že látku požil nejméně 12 hodin před kontrolou. Je proto zjevné, že tato látka neměla jakýkoliv vliv na jeho reakce v silničním provozu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a k námitce, že ve věci rozhodl v nestandardní době, uvedl, že odvolání obdržel dne 2. 3. 2016 a že a dle aktuálního nápadu rozhodl ve 30 denní lhůtě stanovené správním řádem. Doplnění odvolání mu bylo doručeno dne 4. 3. 2016, poté se věcí řádně zabýval a vydal rozhodnutí dne 18. 3. 2016.

Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání, s tím, že výše sankce odráží nutnost zásadní represí donutit přestupce respektovat zákonem stanovené povinnosti řidičů motorových vozidel v silničním provozu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 27. 1. 2016, čj. OPD/10913-2016/kud 38605-2015/kud, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit dne 31. 10. 2015 kolem 10:30 hodin, kdy na pozemní komunikaci v obci Dvůr Králové nad Labem, ulici Palackého, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Ford Mondeo, registrační značky ... a kdy byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR a pro důvodné podezření z požití alkoholických nápojů před nebo během jízdy byl policistou vyzván k podrobení se dechové zkoušce. Dechová zkouška byla s negativním výsledkem. Dále byl vyzván k podrobení se vyšetření soupravou DrugWipe 5S. Tato zkouška byla pozitivní na přítomnost látky Cannabis. Proto byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologických materiálů a toxikologickým vyšetření krve bylo zjištěno, že byl ovlivněn látkou delta-9-THC Cannabis ve výši 20,60 ng/ml, přičemž práh positivity je 2 ng/ml. K užití jiné návykové látky uvedl, že užil 2 cigarety marihuany dne 30. 10. 2015 v době od 14:00 do 15:00 hod. Oznámení o přestupku podepsal.

Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 17.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2.500,- Kč.

Ze správního spisu je dále zřejmé, že o uvedeném přestupku rozhodl orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 27. 1. 2016, proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání ze dne 19. 2. 2016. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 22. 2. 2016 vyzval žalobce k doplnění odvolání ve smyslu ustanovení § 37 a § 82 odst. 2 správního řádu a následně postoupil podané odvolání spolu se správním spisem žalovanému se svým stanoviskem dne 1. 3. 2016 (žalovanému byla zásilka doručena dne 2. 3. 2016). Doplnění odvolání postoupil správní orgán I. stupně žalovanému dne 3. 3. 2016. O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím dne 18. 3. 2016 pod čj. KUKHK-8337/DS/2016/Kj.

V první žalobní námitce žalobce namítal, že doba projednání jeho odvolání žalovaným byla nestandardní, z čehož dovozoval, že jeho odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody.

Jak je uvedeno shora, blanketní odvolání ze dne 19. 2. 2016 bylo správním orgánem I. stupně postoupeno žalovanému spolu se správním spisem a se stanoviskem dne 1. 3. 2016 (žalovanému jako odvolacímu orgánu byla zásilka doručena dne 2. 3. 2016). Doplnění odvolání postoupil správní orgán I. stupně žalovanému dne 3. 3. 2016. O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím dne 18. 3. 2016, tj. po 2 týdnech od obdržení doplnění odvolání žalobce, když o 2 dny dříve měl k dispozici již správní spis.

Předně je nutno zmínit, že rozhodnutí správního orgánu obecně musí splňovat požadavky na obsah, formu a náležitosti uvedené v § 67 až § 69 správního řádu. Z ustanovení § 71 odst. 1 a odst. 3 téhož zákona pak vyplývá, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů (pokud

nenastanou další, tam uvedené skutečnosti). Postup a vydání rozhodnutí odvolacího orgánu upravuje ustanovení § 89 a násl. správního řádu, přičemž z ustanovení § 90 odst. 6 vyplývá, že rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených § 71, přičemž lhůta počíná běžet dnem předání správního spisu odvolacímu orgánu k rozhodnutí.

Z uvedeného je zřejmé, že správní řád stanoví lhůty, v nichž je nutno rozhodnutí vydat nejpozději, nestanoví však žádnou „minimální dobu“, kterou je třeba případu, resp. odvolání, věnovat. Je tomu tak bezpochyby proto, že tato doba je odvislá od větší či menší složitosti, příp. obsáhlosti, toho kterého konkrétního případu. Co je ale z tohoto pohledu pro vydání rozhodnutí podstatné, to je obsah a zejména jeho kvalita, které by však bylo lze jen těžko poměřovat porovnáváním doby, za jakou bylo vyhotoveno, tj. v tomto případě doby mezi podáním odvolání, jeho doplněním a vydáním rozhodnutí o odvolání. Pokud jde o projednání odvolání, odvolací orgán je povinen ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Žalobce tedy v tomto žalobním bodě pouze obecně namítal, že žalovaný jeho odvolání nevěnoval dostatečnou pozornost a že rozhodl v nepřiměřeně krátké době. S ohledem na shora uvedené krajský soud tuto námitku důvodnou neshledal. Žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání po 2 týdnech po obdržení spisového materiálu, což je vzhledem k povaze projednávané věci doba zcela obvyklá. Pokud žalobce současně uvedl, že „obě zmíněná odvolání“ posuzovala stejná oprávněná úřední osoba, tudíž že není vyloučeno, že odvolání nevěnovala dostatečnou pozornost, nutno podotknout, že odvolání bylo pouze jedno, neboť žalobce nejprve podal blanketní odvolání a následně jej na výzvu doplnil. Šlo tedy stále o jedno odvolací řízení a je rovněž zcela standardním postupem, že se jím zabývá jedna oprávněná úřední osoba.

Krajský soud tedy v postupu žalovaného namítané porušení správního řádu, konkrétně porušení zásady procesní rovnosti účastníků a zásady nestrannosti správního orgánu zakotvených v jeho § 7 odst. 1, ani porušení § 2 odst. 1 téhož zákona, tj. zásady zákonnosti, neshledal. Neshledal ani porušení jeho ústavních práv týkajících se rovněž zásad rovnosti účastníků v řízení a před zákonem.

V další žalobní námitce žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval materiálním znakovým přestupkem. Dle jeho názoru byla totiž možnost ohrožení kohokoliv jeho jednáním vzhledem k době spáchání předmětného skutku velmi nízká. Nezabýval se dostatečně ani formálními znaky přestupku, neboť v celém řízení nebyla prokázána skutečnost, že by řídil pod vlivem látky THC a nelze tak bezpečně prokázat jeho ovlivnění v době řízení.

Jednotlivými znaky skutkové podstaty předmětného přestupku se žalovaný obecně zabýval na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí, dále pak, byť velmi stručně a pouze v kontextu se závěry pořízeného znaleckého posudku č. 1710 (524/2015) z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, na straně 6 rozhodnutí. Před ním se podrobněji materiálním a formálním znakovým předmětného přestupku zabýval již orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na straně 3. Se závěrem o naplnění jak

materiální, tak i formální stránky daného přestupku žalobcem, se krajský soud ztotožnil.

Ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona stanoví, že řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem. Tímto prováděcím předpisem je nařízení vlády č. 41/2014 Sb., o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou.

Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu naplní ten, kdo jakýmkoliv jednáním poruší některé ustanovení zákona o silničním provozu. Zakazuje-li § 5 odst. 2 písm. b) tohoto zákona řídit vozidlo bezprostředně po užití jiné návykové látky nebo v takové době po užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem jiné návykové látky, pak ten, kdo toto nerespektuje, porušuje zákon. Jednání přitom může spočívat v konání i opomenutí. Pokud jde o samotný materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, tj. porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, chráněným zájmem zde je, jak správně uvedl žalovaný, jednak organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti. Ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu vyjadřuje zájem společnosti na tom, aby řidiči vozidla neřídili pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích, přičemž ve vazbě na zmíněné ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) upravuje limitní hodnoty množství návykové látky v krevním vzorku, při jejichž dosažení „se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou“, nařízení vlády č. 41/2014 Sb.

Z uvedeného vyplývá, že pro právní kvalifikaci a naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku není rozhodující míra ovlivnění návykovou látkou. Kdyby měl zákonodárce v úmyslu posuzovat u řidičů motorových vozidel či jiných dopravních prostředků míru jejich ovlivnění po požití návykové látky, jistě by tak zákonným ustanovením učinil. Míra tolerance pro přítomnost jiných návykových látek je však jednoznačně deklarována.

V krvi žalobce byla znaleckým posudkem č. 1710 (524/15) průkazně zjištěna přítomnost látek ze skupiny kanabinoidů delta-9-THC v koncentraci 20,60 ng/ml a delta-9-THC-9-COOH. Přitom limitní hodnotou, při jejímž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného látkou delta-9-THC, je 2 ng/ml. Tento výrazně nadlimitní nález v krevním vzorku žalobce potvrzuje negativní ovlivnění jeho schopnosti bezpečně ovládat motorové vozidlo v době odběru, resp. v době spáchání přestupku. Závěr znaleckého posudku v tomto směru zní, že „jde o

koncentraci silně rizikovou pro ovládání a řízení motorového vozidla, tzn., že v době řízení motorového vozidla nebyl schopen bezpečně ovládat motorové vozidlo a byl nezpůsobilý k řízení motorového vozidla.“

Zákon tedy jednoznačně upravuje situaci, kdy je v krvi řidiče detekována návyková látka uvedená v prováděcím předpise, a to bez ohledu na subjektivní hodnocení žalobce. Řídil-li proto žalobce motorové vozidlo v době, kdy byla v jeho těle přítomna návyková látka delta-9-THC v koncentraci 20,60 ng/ml, řídil pod jejím vlivem, a tímto jednáním naplnil materiální i formální stránku přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Konkrétní okolnosti spáchání přestupku, tj. např. i výše naměřené hodnoty návykové látky, mají pak vliv až na výši sankce za protiprávní jednání.

Nutno proto uzavřít, že správní orgány dospěly ve věci ke správnému závěru, dle kterého žalobce řídil vozidlo v době, kdy byl pod vlivem návykové látky, tj. řídil vozidlo v rozporu se zákazem stanoveným § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že se žalobce dopustil předmětného přestupku 31. 10. 2015 (tj. v sobotu) v 10:30 hodin. V sobotních dopoledních hodinách může být (ale nemusí) na pozemních komunikacích slabší provoz, avšak ani tato skutečnost nemůže vyloučit potencionální ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

Lze dodat, že pokud žalobce argumentoval tím, že předmětná návyková látka má vliv na reakce cca 2-8 hodin po jejím užití, přičemž opakovaně uváděl, že látku požil nejméně 12 hodin před kontrolou, a proto že tato látka neměla jakýkoliv vliv na jeho reakce v silničním provozu, pak toto jeho tvrzení závěr znaleckého posudku č. 1710 (524/15) jednoznačně vyvrátil.

S ohledem na shora uvedené, kdy krajský soud žalobní námitky důvodnými neshledal, žalobu zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. červenec 2017

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.